

Forfatter: Bang, Herman

Titel: Udrag fra Fædra

Citation: Bang, Herman: "Fædra. Brudstykker af et livs historie.", i Bang, Herman: *Fædra. Brudstykker af et livs historie.*, J.H. Schubothes boghandel. Græbes bogtrykkeri, 1883, s. 240. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-bang11val-shoot-idm140665831582528/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Fædra. Brudstykker af et livs historie.

Og hun gav ham Tegn til at gaa.

Hun dækkede Ansigtet med sine Hænder og sad længe stille: Nei, sagde hun, han skal aldrig sé mig nedværdiget. Og hun led Smerterne taus, udstrakt paa Chaiselonguen, med lukkede Øine.

Om Aftenen kom Konferentsraaden; hun slog Øinene op af et kort Blund: Er det Dem, sagde hun.

— Naa, har det været meget slemt?

— Ja — Ellen reiste sig — det har gjort ondt, sagde hun. Men De havde Ret, det var paa Tiden at holde op . . .

— — Ellen fik ikke mere Morfin.

Alic Smerterne vendte tilbage, og hun blev magrere og magrere Dag for Dag. Hun blev sky og holdt sig inde, hun vilde ingen sé og ikke tale med nogen. Lange søvnløse Nætter vandrede hun op og ned ad sit Gulv og kunde ikke finde Ro.

Pludselig kunde hendes tungsindige og dybe Fortvivlelse slaa over i Kaadhed, og hun blev rig paa støiende Luner. Hun elskede at tale dobbelttydigt, i Gaader, kun hun forstod, og hun saarede Carl med bitre og haanske Ord, og hun tilspidsede sin egen Ulykke i raffinerede Lidelser.

En Dag, da hun og Carl red sammen, streifede en Gren lidt haardt hendes Kind. Der blev et fint rødt Mærke paa Huden.

Ellen sad før Middag foran Kaminen, da Carl kom ind. Han lagde sig knælende paa

Stolen foran Ilden, mens de talte med hinanden.

— Det gør virkelig ondt, sagde Ellen og lagde det kolde Armbaad op mod Mærket af Grenen . . . Det svi'er.

— Har De stødt Dem?

— Nei — det var paa Turen . . . en Gren, der slog mod min Kind. Er der noget at sé?

Carl bøiede sig frem og betragtede Kinden: Ja der er et Mærke, sagde han, og idet han berørte den røde Plet med sine Læber, sagde han: Den stakkels Kind.

Om Aftenen stod Ellen ved Flygelet i Skæret fra Lysene, da Urne kom ind til hende.

— Tager Du paa Koncert, spurgte han.

— Ja — og Du?

— Følger med, min Ven -- —

Hun nikkede til Tak. Hvad er det for et Mærke, Du har paa din Kind? spurgte han.

Aa — af en Gren, sagde hun. Hun slog Øinene op og smilede. Skælvende følte hun, at han fristedes af Grenens Mærke og umærkeligt bøiede hun Kinden frem. Som han kyssede.

Ellen opsøgte Sindsbevægelser; hendes Voldsomhed kendte ikke mere Maal.

En Dag red hun med Carl gennem Dyrehaver. Vinden løste hendes Slør, saa det lagde sig halvt om Carl Urnes Hals.

— Jeg beholder det, sagde han.

Ellen løste det, slyngede det sammen under